

Borkova priča – Hrvatska ga poslala u rat protiv sebe same, a u JNA je poslužio kao živi štit. Spasila ga hrabra Estera.

OBJAVLJENO 15. LISTOPADA 2025. OD BORNA MARINIĆ

Život piše **filmske priče** – svatko se od nas u to uvjerio više puta. Neki životi ispišu i više filmskih priča. Možemo reći – dala bi se o tome snimiti i serija, ne samo film. Upravo takav je i **život Borka Juričića**, naizgled običnog muškarca u ranim 50-ima. Iz serijala njegova života danas ćemo ispričati epizodu koja obrađuje razdoblje od 15.

lipnja 1991. do 24. siječnja 1992. U tom je periodu Borko bio vojnik Jugoslavenske narodne armije, bio je vojnik vojske koja je ratovala protiv njegove domovine, protiv njegove obitelji, a u konačnici i protiv njega samoga.

Priču započinjemo u **Privlaci kraj Zadra**, točnije u zaseoku Kršlovići upravo ondje gdje je započela i Borkova životna priča 18. studenog 1973. godine. Djetinjstvo mu nije bilo lako, a već kao dijete **otisnuo se iz Dalmacije prema Ivancu** u kojem je 1991. završio trogodišnju strukovnu školu.

Srednjoškolski dani

Po povratku u Zadar stigao mu je, 15. lipnja, **poziv u vojsku**. Bilo je to svega par dana prije nego što je Hrvatski sabor izglasao zakon prema kojem se **obustavlja upućivanje novaka u Jugoslavensku narodnu armiju**. Dakle Borko se našao u skupini posljednjih novaka koje je Hrvatska, u ovom slučaju zadarski sekretarijat za obranu, poslala doslovce u rat protiv sebe same.

Svim dušobrižnicima koji su me kasnije poprijeko gledali zbog mog odlaska u JNA odgovarao sam neka pitaju Ivkovića iz ureda za obranu, koji mi je poslao poziv u tu vojsku, zašto me poslao tamo. Ja sam otišao da odradim to i da budem svoj čovjek. Nisam ni mogao pomisliti što me čeka.

I tako je **sa svega 17 i pol godina** Borko otišao u vojarnu Zalužani kraj Banja Luke gdje je **položio zakletvu** i ubrzo postao vozač vojnog transportera odnosno borbenog vozila pješništva, da bi nakon par mjeseci dobio prekomandu u vojarnu Kozara u samom gradu. U međuvremenu **5. banjalučki korpus JNA** u kojem se

zatekao **započinje agresiju na Hrvatsku** koja je par dana nakon Borkova odlaska u vojsku proglasila samostalnost. Nakon okupacije Stare Gradiške na redu je bio Novi Varoš pred kojim su hrvatske snage organizirale obranu. S druge strane našao se Borko.

Kad se spuštao ponton kraj Stare Gradiške poslali su me s drugim Hrvatima kao živi štit. Rekli su nam – sad molite Boga da ustaše ne pucaju po vama. Hvala Bogu nitko nije pucao. Sjećam se da je tada na početku bilo nas 18 Hrvata i uvijek bi zajedno objedovali. Odjednom, bez pozdrava, samo su nestajali jedan po jedan. Gledaš nekog za ručkom i ne znaš hoćete se vidjeti za večerom. Uvijek je netko našao način da pobjegne, da ga netko izvuče, a po mene nije imao tko. Dok se moglo, slao sam sestri pisma, ali nakon par mjeseci više nije bilo mogućnosti za dopisivanje i ostao sam sam. Najbolji prijatelj bio mi je u tim trenucima Aco, Srbin po nacionalnosti, moje godište. Upoznali smo se u kasarni i bili nerazdvojni do zadnjeg dana. Bio je to dan kada je došla čitaba da jedan od vozača mora ići na Vukovar. Aco me spasio, rekao je „gene, ti ostani, idem ja“. Ne znam je li preživio ili nije, ali su u kasarnu dovozili rasturene transportere u kojima su bili ljudski ostaci. Iskreno se nadam da među njima nije bio taj momak, dijete kao i ja. Ako je živ volio bi ga vidjeti.

Radiotelevizija Beograd snimila je JNA kako gradi pontonski most na kanalu Strug kraj Stare Gradiške

Zastrašivanja i ispiranja mozga bila su svakodnevna, a **broj rezervista u vojarni sve veći.**

Jednom prilikom su u spavaonicu u kojoj sam bio ušla dvojica rezervista. Došli su do mene i počeli pričati – „Čuo sam da ovdje ima jedan ustaša i da ga treba zaklati.“ Rekao sam im da tu ne znam niti jednog ustašu, ali da ja jesam Hrvat i neka rade šta hoće. Bila je trauma biti u toj vojarni u kojoj su mi non stop ispirali mozak pričama o ustašama. Posebno pamtim jednu Tanju koja je dolazila i govorila mi kako su je ustaše potjerale iz Zadra iz velikog stana na Bilom Brigu. Nisu me više slali na prvu crtu već sam bio zadužen da rezervistima izdajem i kupim šljemove, čizme i tu opremu. Tako je to trajalo dok mi u jednom trenutku nije pukao film. Krenuo sam iz vojarne ni sam ne znam kamo, samo da odem van žice. Stražar je repetirao pušku na mene, a uvjeren sam da bi pucao da ga nije u tome spriječio jedan oficir.

Smrti je najbliže bio upravo na svoj **18. rođendan – 18. studenog 1991.** godine kada je JNA okupirala Vukovar.

Bili smo tada na poligonu na Manjači gdje se odvijala vojna vježba. Onamo je došao jedan vojnik kojem je, kada se JNA povlačila iz Zagreba, poginuo brat. Bacio je u sobu bombu misleći da je u njemu ustaša, odnosno ja, kako bi osvetio brata. Htio je ubiti mene, a na kraju je od eksplozije bombe sam stradao.

Po povratku s Manjače u vojarnu Kozara još je čvršće odlučio da **ne želi ići u rat protiv svojeg naroda.**

Poslali su me u zatvor koji se nalazio odmah na ulazu u vojarnu. Ondje sam boravio dva puta po sedam dana, a iz njega me izvukao pukovnik Milorad Vulić. Naime ispostavilo se da poznaje mojeg oca. Pitao me što je meni Dinko Juričić, a kada sam odgovorio da mi je to otac rekao mi je kako je od mog oca kupio '79. zemljište u Sabunikama. Pitao me kako mi može pomoći i ja sam rekao „Druže pukovniče, samo me izvadite iz zatvora.“ i tako je i bilo.

Više nije imao prijatelja, a s obitelji se nije mogao čuti i činilo mu se da je prepušten na milost i nemilost. **Njegova sestra Estera** bila je tada na prvoj crti obrane Velebita u Hrvatskoj vojsci u 164. brigadi. Činjenica da praktički **ratuje protiv svojeg brata** izjedala ju je, a situacija u kojoj je sa suborcima sudjelovala u zarobljavanju mladih neprijateljskih vojnika bila je okidač. Počela je nagovarati svojeg zapovjednika **Iliju Vincetića** da joj dopusti da ode po Borka u Banja Luku.

Nakon što su prestala stizati Borkova pisma nismo znali što je s njim, gdje je i je li živ ili je mrtav. Tražila sam Iliju da me pusti, a on me dva puta odbio tvrdeći da je to nemoguće. Nakon jedne akcije smrdljiva, čađava, s puškom upala sam u zapovjedništvo i rekla mu da iz ovih stopa idem po brata ili ću se upucat jer sam totalno izludila ne znajući je li on nasuprot mene i pitajući se jesam li danas pucala na svoga brata ili on na mene. Nije mi bilo dobro. Tada je Ilija rekao – „Znaš šta Estera, ako ti imaš muda ići u Banja Luku, ja ću s tobom do Županje gdje je dio moje obitelji.“ Moja odluka je bila – ja ću se vratiti s njim ili se neću vratiti. To je bilo toliko ludilo da se moja satnija oprostila od mene, nitko nije vjerovao, mislili su da sam gotova.

Nakon dolaska u Županju i prelaska skelom u Orašje Estera se **zajedno s dvojicom suboraca**, u civilu, zaputila prema Banja Luci. Plana nije bilo, a stojadinu kojim su putovali nisu radili brisači pa su malo po malo doputovali do Banja Luke. Estera je znala iz ranijih pisama da joj brat zalaz u kafić Nana preko puta vojarne te se nadala da će ga ondje pronaći. Sve je bilo puno vojske, a **Estera se sjela u kut i nadala čudu**, nadala Borku kojeg su prema njezinom opisu tražili njezini kolege. Naime ona je bila okrenuta u drugu stranu da u slučaju Borkova ulaska on ne bi reagirao vidjevši ju i odao ih. Sreće nije bilo, a Estera je odlučila prespavati u hotelu kraj vojarne čekajući idući dan.

Cijelu noć nisam oka sklopila razbijajući glavu time gdje mi je brat. Napokon ujutro otišla sam na kapiju kasarne i na porti sam rekla da sam sestra Borka Juričića i da sam mu došla u posjetu. Rekli su mi da je njegova jedinica na terenu. U glavi mi je nastao košmar. Tražila sam da provjeri tu informaciju. Rekao mi je da pričekam. Minute su prolazile prebrzo jer sam imala određen rok od 4 sata od dvojice kolega koji su me čekali pred vojarnom da se vratim, a ako me ne bude da oni odu i akcija propada. Pozvali su me na razgovor i nakon ispitivanja kod izvjesne Tanje koju su „ustaše potjerali iz Zadra“ napokon pozvali Borka. On kad je ušao bio je van sebe. Pitala sam ih da nas puste u grad malo da se prošećemo i kad smo dobili propusnicu rekla sam mu – „Boro šuti, sada te vodim kući!“, a on meni odgovara „Pa što mi to nisi odmah rekla da uzmem civilku i slike.“

Sve fotografije iz JNA ostale su mu u Banja Luci, ali zato ima dosta fotografija iz Hrvatske vojske.

Tako je Borko Juričić iza sebe ostavio fotografije iz vojske i svoju civilnu robu, a Estera je u hotelu kraj Banja Luke **zauvijek ostavila svoj crveni jugoslavenski pasoš** s kojim se bila prijavila. Uz pomoć dvojice Esterinih suboraca i čovjeka iz lokalnog HDZ-a uspjeli su napustiti Banja Luku i vratiti se u Orašje prolazeći punktove koje su Srbi postavili pozdravljajući ih s tri prsta.

Kad sam se vratio u Zadar majka nije mogla vjerovati da sam živ i da me sestra dovela kući. Nakon mjesec dana otišao sam u 112. brigadu Hrvatske vojske, a zatim u 4. gardijsku brigadu gdje mi je zapovjednik bio Andrija Matijaš Pauk. Točno godinu dana nakon što sam napustio JNA, 25. siječnja 1993., ranjen sam u bitci za Kašić tijekom operacije Maslenica. Bili smo kod stare škole kad je doletjela minobacačka granata i ranila me u bedro i nogu.

Borko (čuči) sa suborcima. Oni nisu imali pojma da je '91. bio "na drugoj strani".

Za to gdje je bio '91. njegovi suborci nisu znali, **bojao se njihove osude**. Danas je sasvim jasno da je Borko Juričić za Hrvatsku bio spreman poginuti i da je ljubav prema njoj dokazao na prvoj crti i to sa svega 18 godina. Da je, ni kriv, ni dužan umjesto prijatelja Aleksandra **završio na Vukovaru** vjerojatno za to dokazivanje ne bi bilo prilike.

Naslovna fotografija – Borko Juričić i njegova sestra Estera Grbić, Kršlovići, listopad 2025.

Ovaj tekst je dio novinarskoga projekta „Na krivoj strani – ročnici JNA hrvatske nacionalnosti u agresiji na Republiku Hrvatsku“, objavljen u sklopu programa poticanja novinarske izvrsnosti u 2025. godini Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Borna Marinić [Edit profile](#)

Magistar sam povijesti. Radno iskustvo stjecao sam u Hrvatskom povijesnom muzeju i na Hrvatskoj radioteleviziji u emisiji TV Kalendar.

Autor sam nekoliko knjiga i filmova na temu Domovinskog rata. Osnovao sam i uređujem Facebook stranicu Dogodilo se na današnji dan – Domovinski rat i portal Domovinskirat.hr. Također uređujem i vodim emisiju Domoljubne minute koja se svakog dana emitira na Hrvatskom katoličkom radiju te emisiju Sve za Hrvatsku i Novi valovi dobrote. Vlasnik sam obrta CroHis kojim promičem vrijednosti Domovinskog rata.

[Add Social Links](#)

[Settings](#)

Podijeli članak

OBJAVLJENO U **AKTUALNO, VAŽNI DOGAĐAJI**